

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Rába Zsolt ügyvéd által képviselt I. - II. rendű felpereseknek a Hodula & Svéda Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Hodula Attila ügyvéd által képviselt I. rendű és a dr. Kalmár András jogtanácsos által képviselt II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 20. napján meghozott 6.P.23.823/2011/81. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 82., 85. és 86. sorszám alatt, a II. rendű alperes részéről 85., 87. és 89. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperesek marasztalását az I. rendű felperes esetében 4.215.186 (négymillió-kétszáztizenezer-száznyolcvanhat) forintra és abból 2.032.186 (kétmillió-harminckétezer-száznyolcvanhat) forint után 2011. augusztus 4. napjától, 2.183.000 (kétmillió-száznyolcvanháromezer) forint után 2011. október 1. napjától, a II. rendű felperes esetében 3.175.670 (hárommillió-százhetvenezer-hatszázhetven) forintra és annak 2011. augusztus 4. napjától a kifizetésig az elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű késedelmi kamatára leszállítja. Az alperesek perköltség fizetésére való kötelezését mellőzi, és megállapítja, hogy a II. rendű felperes és az alperesek felmerült költségeiket maguk viselik.

Az I. rendű felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 345.600 (háromszáznegyvenezer-hatszáz) forintra leszállítja, az állam által előlegezett szakértői költség összegét 223.727 (kétszázhuszonnégyezer-hétszázhuszonhét) forintra felemeli. A II. rendű felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 183.600 (száznyolcvanháromezer-hatszáz) forintra, az állam által előlegezett szakértői költség összegét 149.152 (száznegyvenkilencezer-százötvenkettő) forintra leszállítja. Az alperesek által egyetemlegesen fizetendő kereseti illeték összegét 370.800 (háromszázhetvenezer-nyolcszáz) forintra, az állam által előlegezett szakértői költség összegét 259.119 (kétszázötvenkilencezer-száztizenkilenc) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek személyenként 17.500 (tizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget. Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű alpereseknek személyenként 12.500 (tizenkétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 1.402.000 (egymillió-négy százszázötvenezer) forint fellebbezési illetékből az I. rendű felperest 478.700 (négy százhetvennyolcezer-hatszáz) forint, a II. rendű felperest 320.000 (háromszázhuszezer) forint, az I-II. rendű alpereseket személyenként 301.650 (háromszázegyezer-hatszázötven) forint megfizetésére kötelezi.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű felperes házastársa, a II. rendű felperes édesapja, **V. V.** 2006. október 27-én közlekedési balesetben olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy a kórházban elhunyt. A baleset úgy következett be, hogy a ..., ... kerület '**A**' úton a gépkocsijával a megengedett 50 km/h helyett hozzávetőleg 80 km/h sebességgel közlekedő I. rendű alperes elé, a vele szemből érkező és segédmotoros kerékpárját vezető **V. V.** a '**B**' útra balra bekanyarodott. Az I. rendű alperes a gépjárművére a II. rendű alperesnél kötött felelősségbiztosítást.

A Fővárosi Ítéltábla a 6.Pf.21.384/2014/4. számon hozott jogerős közbenső ítélete szerint az alperesek egyetemlegesen kötelesek megtéríteni a felpereseknek **V. V.** 2006. október 27-én bekövetkezett közlekedési balesetéből eredő káraikat.

Végleges keresetük szerint az I. rendű felperes a II. rendű alperes által megfizetett 3.000.000 forinton felül további 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, 4.366.000 forint gyermekfelügyelő kisegítő költség, 1.873.070 forint új lakás vásárlással kapcsolatos illetékköltség, 187.800 forint hagyatéki eljárással felmerült közjegyzői költség, 26.000 forint földhivatali ügyintézésrel kapcsolatos költség, 348.808 forint pszichiátriai és gyógyszerköltség, 5.027.847 forint jövedelemvesztés, 360.000 forint társadalombiztosítási és adóhatósági ügyintézési, illetve 1.000.000 forint ügyvédi költség, valamint 2011. augusztus 4-től késedelmi kamata megfizetését kérte.

A II. rendű felperes keresete a II. rendű alperes 3.500.000 forint összegű teljesítésére figyelemmel 9.500.000 forint nem vagyoni kárának, 508.353 forint elmaradt tartás, és a sérült motorkerékpár, ruházat és egyéb vagyontárgyak 574.000 forint értékének a megtérítésére és 2011. augusztus 4-től késedelmi kamat fizetésére irányult.

Az alperesek a dologi károk kivételével a keresetösszegezését vitatták. Álláspontjuk szerint a már kifizetett túl személyenként 1.000.000–1.000.000 forinttal a felperesek sérelmei kompenzálhatók. A felperesek vitatott vagyoni kárigényei bizonyíthatatlanok, vagy nem a balesettel összefüggésben keletkeztek. Az új lakás vásárlását az I. rendű felperes és néhai házastársa már a balesetet megelőzően elhatározta, mert a balesettől a szerződéskötésig eltelt idő az ügylet lebonyolítását nem tette lehetővé. Újabb házasságkötése folytán a gyermekfelügyelet terén az I. rendű felperes segítségére már nem szorul.

Az elsőfokú bíróság ítéletével egyetemlegesen kötelezte az alpereseket az I. rendű felperes javára 7.207.056 forint, és ebből 3.000.000 forint után 2006. október 27-től, 92.800 forint után 2006. november 23-tól, 1.873.070 forint után 2007. május 25-től, 26.000 forint után 2007. december 19-től, 32.086 forint után 2009. április 1. napjától, 2.183.000 forint után 2011. október 1. napjától, a II. rendű felperes javára 5.175.670 forint és ebből 4.500.000 forint és 574.000 forint után 2006. október 27. napjától, 101.670 forint után november 27. napjától a kifizetésig késedelmi kamat, továbbá 140.000 forint + áfa perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az I. rendű felperest az állam javára 450.000 forint, a II. rendű felperest 338.000 forint, míg az alpereseket egyetemlegesen 957.000 forint illeték, a Gazdasági Hivatalának felhívására az I-II. rendű felpereseket személyenként 158.000 forint, az alpereseket pedig egyetemlegesen 315.998 forint állam által előlegezett szakértői költség megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolása szerint a felpereseknek a Ptk. 75. § (1) bekezdése és 76. §-a által védett teljes és egészséges családban éléshez, ezen túlmenően az I. rendű felperesnek az egészséghez fűződő személyiségi jogai sérültek. Ennek következményeként olyan mértékű pénzbeli kártérítésre

tarthattak igényt, amely az elszenvedett sérelmeik kiegyensúlyozására alkalmas. Megállapította, hogy az I. rendű felperes fiatal volt a baleset bekövetkezésekor, és élete egyik napról a másikra gyökeresen megváltozott. Egyedül kellett helytállnia a gyermeknevelés terén. Az átélt trauma egész hátralévő életét meghatározza, melyen nem változtat a házasságkötése sem, a meghalt férjet ugyanis egy új párkapcsolat sem képes pótolni. Utalt arra, hogy a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció szerint az I. rendű felperes a balesetet követően pszichiátriai gondozás alatt állt. A pszichológus szakértő tíz évvel a baleset után betegségi szintű pszichés tüneteket ugyan már nem állapított meg nála, ebből azonban nem vonható olyan következtetés, hogy ne jelentett volna jelentős lelki megterhelést számára házastársának elvesztése. Kiemelte, hogy a II. rendű felperes két és fél évesen veszítette el édesapját. Az édesapa hiánya érzelmileg megviseli, a szakértő aktuálisan ezzel összefüggésben kialakult szorongást rögzített nála. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy az édesapjának halálát fiatal korából adódóan érzelmileg még nem tudta átélni, meghatározó jelentőséggel nem bír. A tragédia érzelmi következményeit ugyanis a közeli hozzátartozóinak hangulatán keresztül bizonyosan nélkül is érezte. Külön bizonyítás felvétele nélkül igazoltnak látta, hogy egy gyermek egészséges személyiségfejlődéséhez két szülőre van szükség. Édesanyjának új férje vér szerinti apját nem tudja pótolni, a vele való kapcsolat ugyanis alapvetően más érzelmi alapokon nyugszik. Mindezen körülményeket értékelve a balesetkori értékviszonyok alapján az elszenvedett sérelmek kiegyensúlyozására az I. rendű felperes esetében 6.000.000 forint, a II. rendű felperes esetében 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítést látott alkalmasnak, és abból a még ki nem fizetett 3.000.000 forint és 4.500.000 forint, illetve a baleset napjától kezdődően késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alpereseket.

Külön bizonyítás nélkül azt is elfogadta, hogy közvetlenül a baleset után gyermeke ellátásában az I. rendű felperes segítségre szorult, mert a haláleset miatti ügyintézés, később pedig munkavégzés mellett kellett a még a bölcsődés korú gyermekéről gondoskodnia. Az ugyanakkor álláspontja szerint nem volt bizonyított, hogy a nagyszülő kizárólag az édesapa halála miatt nyújtott segítséget a családnak. A megjelölt óradíjat piaci mértékűnek tekintette és nem találta eltúlzottnak, figyelembe véve, hogy az I. rendű felperes külső segítség igénybe vétele esetén is ilyen mértékű díj megfizetésére kényszerül. Kiemelte: az a körülmény, hogy a segítséget családtag látta el, nem csökkentette az alperesek kártérítési felelősségének mértékét. Mindezeket mérlegelve a követelt összeg 50%-a erejéig találta megalapozottnak az I. rendű felperes követelését, és 2.183.000 forint, valamint középarányos, 2011. október 1. napjától számított késedelmi kamat egyetemleges megfizetésére kötelezte az alpereseket.

Megalapozottnak találta az I. rendű felperes új lakás vásárlásával kapcsolatos illeték- és földhivatali eljárási költségből álló kárigényét. Rámutatott, hogy a tanúvallomások alátámasztották az I. rendű felperesnek azt az előadását, hogy a balesetet követően lelki okokból többé nem tért vissza a férjével közös ingatlanukba. Kifejtette: abból, hogy az új lakást a balesethez közeli időpontban vásárolták, okszerűen nem következett, hogy az erre vonatkozó szándékuk már a balesetet megelőzően is megvolt. Ezért az I. rendű felperes okiratokkal igazolt 1.873.070 forint, illetve 26.000 forint költségeiben, és ezek 2007. május 25-től, illetve 2007. december 19-től számított késedelmi kamatában marasztalta az alpereseket. A közjegyzői költségek közül kizárólag a dr. **F. I.** 92.800 forint összegű számlájával alátámasztott követelést látta megalapozottnak. A dr. **D. P.** és dr. **F. K.** által kiállított számlákkal kapcsolatban a kiállításuk időpontja, továbbá a feltüntetett közjegyzői szolgáltatás mibenléte vagy hiánya miatt nem látta bizonyítottnak a költségek és a baleset közötti ok-okozati összefüggés fennállását.

Az orvosszakértői vélemény és az OEP betegélettut alapján az I. rendű felperes pszichiátriai kezeléssel összefüggésben kiváltott Frontin, Setralin és Cipralex gyógyszerek 32.186 forint költségének, valamint 2009. április 1. napjától számított késedelmi kamatának a megfizetésére kötelezte az alpereseket. Álláspontja szerint annak bizonyítása hiányában, hogy táppénzes állománya alapját a balesettel okozati összefüggésben álló betegségek képezték, az I. rendű felperes

jövedelemvesztesége megtérítésére nem tarthatott igényt. Az ügyvédi kiadások indokoltságát pedig arra figyelemmel nem látta bizonyítottnak, hogy az I. rendű felperes közigazgatási és pénzügyi végzettsége révén birtokában volt az özvegyi nyugdíjjal, árvaellátással kapcsolatos és adóhatósági ügyek intézéséhez szükséges ismereteknek. Utalt arra, hogy a csatolt számlákon feltüntetettekből egyébként sem lehetett következtetni az elvégzett tevékenység balesettel való összefüggésére, a számlákat pedig nem is ügyvéd állította ki.

A II. rendű felperesre eső tartás összegét a néhai adott időszakban keresett jövedelmének 20%-ában határozta meg, és a felperes keresetét 101.670 forint és 2006. november 27-től számított késedelmi kamata erejéig találta megalapozottnak. Dologi károk (jármű, ruházat, illetve a baleset során tönkrement egyéb vagyontárgyak) címén a gépjárműszakértő véleménye alapján, illetve mérlegeléssel megállapított 574.000 forint és 2006. október 27-től késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alpereseket.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése, a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték és állam által előlegezett szakértői költség viseléséről a Pp. 85/A. § (4) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása és marasztalásuknak az I. rendű felperes vonatkozásában 1.944.186 forintra és ebből 1.032.186 forint után 2011. augusztus 4. napjától, 912.000 forint után 2011. október 15. napjától, a II. rendű felperes esetében 1.675.670 forintra és 2011. augusztus 4. napjától fizetendő késedelmi kamatra való leszállítása iránt.

Álláspontjuk szerint az I. rendű felperes nem vagyoni hátrányai 4.000.000 forint, a II. rendű felperesé pedig 4.500.000 forinttal kompenzálhatók, ezért marasztalásuk összege mindkét felperes esetében 1.000.000 forintra leszállítandó. Hivatkoztak arra, hogy a szakértő szerint normál gyászreakció lezajlását követően az I. rendű felperes életvitelének folytatására képes volt, munkába állt, gyermekét neveli és új párkapcsolatot alakított ki. Esetében a férje elvesztésével összefüggésben kialakult betegség aktuálisan nem áll fenn, pszichiátriai kezelésében pedig más életeseemények is közrejátszottak. A II. rendű felperes fiatal életkora folytán az édesapa elvesztését nem élte át, apjával szoros kapcsolata nem alakult ki, szorongása enyhe, és annak nem kizárólagos oka az egyik szülő elvesztése.

Arra hivatkoztak, hogy az I. rendű felperes 2011-ben újra férjhez ment és jelenleg is második házasságában él. A nagyszülő igénybevételének szükségessége ezzel megszűnt, ezért a gyermekfelügyeleti költség felmerülése legfeljebb 2011. december 31-ig és 912.000 forint, valamint annak középátlagos késedelmi kamata erejéig megalapozott. Továbbra is vitatták az új lakás vásárlásával kapcsolatos költségek és a baleset közötti ok-okozati összefüggés fennállását. Változatlanul életszerűtlennek tartották, hogy napokkal a családi tragédiát követően az I. rendű felperes új lakás vásárlásáról döntött, ami az adásvételhez társuló banki hiteligénylés miatt gyakorlatilag sem volt lehetséges. Fenntartották, hogy a lakásvásárláshoz szükséges előzetes intézkedések egy része már a káreseményt megelőzően megtörtént.

Utaltak arra, hogy a 2016. november 30-ai tárgyaláson a felperesek keresetüket úgy módosították, hogy késedelmi kamatra csak 2011. augusztus 4-től kezdődően tartottak igényt, ezért az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat körében túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontjuk szerint mindkét felperes javára megállapított nem vagyoni kártérítés helyes mérlegelés eredménye. Arra hivatkoztak, hogy a pszichológus tíz évvel a férje halála után vizsgálta az I. rendű felperest és állapította meg, hogy aktuálisan nem áll fenn nála a balesettel okozati összefüggésben kialakult betegség. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra is, hogy az I. rendű felperes nagyon fiatal volt a baleset idején, erején felül teljesített, amikor a baleset után talpra állt, és a későbbiek

folyamán megteremtette annak lehetőségét, hogy a II. rendű felperes teljes családban élhessen és a családi szerepeket megismerhesse, de a gyermekének apját az új párkapcsolata sem tudja pótolni. Az elszenvedett hátrány szempontjából pedig az ítélkezési gyakorlat szerint nincs jelentősége annak, hogy édesapját hány éves korában vesztette el, illetve hogy időközben nevelőapja lett. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a gyermekfelügyeleti költség szükségességének időtartamát is helyesen állapította meg, figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes nem él a jelenlegi házastársával közös háztartásban. Hangsúlyozták, hogy még a néhai életében elhatározták, hogy másik lakásba költöznek. A kerületi ingatlanra kötött adásvételi szerződés azonban a néhai halála miatt meghiúsult, családi segítségre szorultak, ezért inkább a nagyszülők közelében vásároltak lakást.

Fellebbezés hiányában az ítélet keresetet elutasító, valamint az I. rendű felperes javára 1.944.186 forint és ebből 1.032.186 forint után 2011. augusztus 4. napjától, 912.000 forint után 2011. október 15. napjától, a II. rendű felperes esetében 1.675.670 forint és 2011. augusztus 4. napjától fizetendő késedelmi kamatban marasztaló rendelkezései a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedtek.

A fellebbezések részben alaposak.

A felperesek kártérítésre való jogosultságát megállapító közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően a Pp. 213. § (3) bekezdése szerint a kártérítés összege tekintetében folyt a jogvita. A fellebbezések folytán a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel az Ítéltáblának abban kellett állást foglalnia, hogy az I. rendű felperes gyermekfelügyeletből eredő kiadásai mennyiben állnak a halálessettel összefüggésben, a lakásvásárlással kapcsolatos költségek a baleset miatt merültek-e fel, továbbá, hogy a nem vagyoni hátrányaik kompenzálásához elegendő-e az I. rendű felperes esetében 4.000.000 forint, a II. rendű felperes esetében 4.500.000 forint.

Az Ítéltábla mindenekelőtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek azzal, hogy az I. rendű felperes és V. V. a balesetet megelőzően elhatározták kerepesi (...-i) ingatlanuk értékesítését és Budapest kerületében egy új lakás vásárlását, amely a baleset miatt meghiúsult. A kerületben megvásárolni kívánt lakás vételára az I. rendű felperes által a balesetet követően a kerületben vásárolt lakás vételáránál jóval magasabb volt.

Az így kiegészített tényállás mellett az Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival csak részben értett egyet. A fellebbezésekre is tekintettel a következőket emeli ki:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a baleset következtében az I. rendű felperesnek a Ptk. 76. §-a által védett egészséghez fűződő joga sérült. A pszichológus szakértő szerint a II. rendű felperes számára az édesapa elvesztése és hiánya folyamatos érzelmi terhet jelent, a gyermek még közel tíz évvel a baleset után is szorong. Ez részéről is megalapozta az egészséghez való jog sérelmének megállapítását. Az I. rendű felperes esetében a házastárs, a II. rendű felperes esetében a szülő elvesztésével a család egysége megbomlott, amely tény pedig az Alkotmány 15. §-a által védett családi élethez való jog sérelmét jelentette.

A jogsértések következtében a felperesek életminősége romlott, ezért a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, 355. § (1) és (4) bekezdése alapján olyan mértékű pénzbeli kártérítésre tarthattak igényt, amely az elszenvedett sérelmeik kompenzálására alkalmas. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy az apa halálával véglegesen megszűnt a II. rendű felperes számára annak lehetősége, hogy vér szerinti szülei együttes gondoskodása mellett éljen és nevelkedjen. Helytállóan utalt arra is, hogy gyermekét egyedül nevelő anyaként az I. rendű felperesnek kétszeresen kellett helytállnia, és

mindkét felperesnek sérült az a joga, hogy családon belüli szerepének megfelelően teljes életet élhessen. A II. rendű felperesnek az egyik vér szerinti szülő elvesztéséből adódó hátrányokat egész életében viselnie kell, ezért a nem vagyoni kártérítés megállapítása során nem volt jelentősége annak, hogy korából adódóan édesapjának elvesztését érzelmileg még nem tudta átélni. Az alperesek arra megalapozottan hivatkoztak, hogy a szakértői vizsgálat időpontjában az I. rendű felperes esetében kóros gyászreakció vagy más pszichés tünet már nem volt kimutatható, a felperes képes volt életvitelének folytatására. Figyelemmel kellett lenni azonban arra is, hogy a balesetet követően a felperes a korábbi életvitelének teljes átalakítására kényszerült: szülei közelébe költözött, vissza kellett mennie dolgozni, és le kellett mondania a másoddiploma megszerzésének lehetőségéről. Újabb, tartós párkapcsolatot pedig csak mintegy öt évvel a baleset után alakított ki.

A bíróságnak a személyiség hátrányos megváltozását jelentő egyedi körülmények mérlegelése alapján a belátása szerint kell a nem vagyoni kártérítés összegét meghatároznia. Nem mellőzhető azonban a károsodás idején fennálló értékviszonyoknak, valamint az ítélezési gyakorlat hasonló károk tekintetében hozott döntéseinek az értékelése sem. Ezeket figyelembe véve pedig az Ítélet tábla a felperesek által elszenvedett hátrányok kompenzálására az elsőfokú bíróság által megállapítottnál némileg alacsonyabb, az I. rendű felperes esetében 5.000.000 forint, a II. rendű felperes esetében 6.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítést tartott alkalmasnak. Az ezekből már megtérített 3.000.000 forintra, illetve 3.500.000 forintra figyelemmel az alperesek marasztalásának összegét az I. rendű felperes javára 2.000.000 forintra, a II. rendű felperes javára pedig 2.500.000 forintra szállította le. Ezenél alacsonyabb összegű kártérítés megállapítását a felperesek bekövetkezett sérelmeinek súlyossága nem tette lehetővé.

A Pp. 215. §-a értelmében a döntés a főkövetelés járulékai (kamat, költség stb.) tekintetében sem terjedhet túl a kereseti kérelmen. Az alperesek ezért megalapozottan támadták késedelmi kamatfizetési kötelezettségük elsőfokú ítéletben meghatározott kezdőidőpontját. A 2016. november 30-án tartott tárgyaláson ugyanis a felperesek a keresetüket valóban módosították azzal, hogy úgy nyilatkoztak, késedelmi kamatra csak 2011. augusztus 4. napjától kezdődően tartanak igényt.

Az alperesek fellebbezésükben a gyermekfelügyelettel kapcsolatos indokolt költségek elsőfokú bíróság által meghatározott havi összegét nem kifogásolták, kizárólag a 2011. évet követő időre eső marasztalásukat vitatták az I. rendű felperes házasságkötése miatt. A fellebbezésre tekintettel az Ítélet tábla azt emeli ki, hogy a nevelőapának nincs gyermekfelügyeleti kötelezettsége. A felperes újabb házassága nem tette feleslegessé a nagyszülő által az elhunyt helyett nyújtott gyermekfelügyeletet. A lefolytatott bizonyítás eredménye alapján pedig nem volt olyan megállapítás tehető, hogy 2012. január 1-jét követően a nagymama a II. rendű felperes felügyeletét már nem látta el. Az Ítélet tábla ezért az alperesek fellebbezését ebben a körben nem találta megalapozottnak.

Az alperesek ugyanakkor megalapozottan támadták az új lakás vásárlásával felmerült költségekben való marasztalásukat. Az I. rendű felperes másodfokú tárgyaláson pontosított előadása alapján ugyanis bizonyos, hogy az általa a balesetet követően megvásároltnál jóval nagyobb értékű ingatlanra kötöttek férjével adásvételi szerződést. A rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható, hogy az I. rendű felperesnek a kerületi ingatlan megvásárlása során keletkezett-e olyan kiadása, amely a kerületi ingatlan adásvétele alkalmával egyáltalán nem, vagy csak kisebb összegben merült fel. A balesettel ok-okozati összefüggésben pedig csak a két ügyletből eredően az I. rendű felperes terhére jelentkező költség-különbözet állt volna.

Az elsőfokú bíróság a feljegyzett kereseti illeték viselése felől való rendelkezése során figyelmen kívül hagyta, hogy a kereseti illeték mértéke a kereset benyújtásának időpontjában hatályos Itv. 42.

§ (1) bekezdés a) pontja értelmében egyszerű pertársaság esetében sem haladhatta meg a 900.000 forintot. Az Ítéltábla erre, valamint a felek pernyertességének-pervesztességének a fellebbezések folytán megváltozott arányára figyelemmel a kereseti illeték, valamint az állam által előlegezett költségek viselésére vonatkozó rendelkezéseket megváltoztatta. Az alperesek marasztalásának leszállítása folytán a II. rendű felperes pernyertessége 49%-ra módosult, ezért az Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A kifejtetteknek megfelelően az Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a fellebbezések eredményességének arányára tekintettel a felpereseket kötelezte az alperesek javára másodfokú perköltség fizetésére. Az alperesek fellebbezése után le nem rótt illeték viselése felől pedig az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazott 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2017. június 27.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s. k.
előadó bíró

dr. Lente Sándor s. k.
bíró

A kiadmány hitelül: